

[Gert Petersen.]

egentlig er for en skik, at her kommer, som det hedder, arbejdsmarkedets parter og leverer det, de er blevet enige om, og så har folketingsflertallet i virkeligheden bundet sig til nogenlunde det. Det er vist sådan noget i retning af det, man med et svært fremmedord kalder korporativisme; det er korporationerne, det er de store organisationer, der bliver enige om, hvad der skal ske, og så retter folketinget sig efter det.

Det har vi oplevet i mange tilfælde. Vi har oplevet det mange gange, især når det har drejet sig om arbejdsmarkedets parter. De eneste tilfælde, hvor vi ikke oplever det, er når det drejer sig om lønforhold; så sker det, at folketingsflertallet påtvinger i hvert fald den ene af parterne sin vilje uden hensyn til, hvad denne part mener og tænker.

Jeg synes, det er en forkert fremgangsmåde, og jeg vil godt pege på, at vi ikke skal gå længere end til Sverige, vi skal bare over Sundet, så vil vi se, at man derovre fra regeringens side, fra socialdemokratiets side, ikke er bange for i en række tilfælde at tage det forslag, som den ene af arbejdsmarkedets parter, nemlig lønmodtagerne, er kommet med, og søge at få det gennemført ved lov. Man afventer ikke denne enighed imellem arbejdsmarkedets parter, altså denne indflydelse fra arbejdsgivernes side på arbejdsmarkedslovgivningen, som det er blevet skik og brug herhjemme, og som man jo også, det ved jeg godt, fra fagbevægelsen næsten pr. refleks lægger meget vægt på.

Men nu står vi altså med lovforslaget, og jeg må da hellere huske at sige, inden jeg glemmer det, at de ændringsforslag, som er kommet fra flertallet og fra ministeren, altså de ændringer i rettens sammensætning, der kan være tale om, kan vi alle støtte. Der er ét, vi støtter så helhjertet, at vi står som medforslagsstiller til det, og det er ganske karakteristisk, at netop på dette ene punkt var der ikke enighed mellem arbejdsmarkedets parter. Her har folketinget og ministeren handlet helt på eget initiativ. Det skal jeg komme tilbage til.

Det er blevet sagt, at det lovforslag vedrørende arbejdsmiljø, som vi nu står over for at skulle behandle her ved anden behandling, betyder en forenkling, det betyder en smidiggørelse, og det betyder en

effektivisering. Herom vil jeg sige, at hvad forenkling angår, så er det rigtigt, og så er det godt, det er positivt. Hvad smidiggørelsen angår, så er jeg højst betænkelig ved den, og jeg skal komme tilbage til det. Hvad effektiviseringen angår, så synes jeg, at den langt fra er tilstrækkelig, og det har netop den årsag, jeg har været inde på. Det er af samme grund, at de ændringsforslag, som SF har stillet — det ved jeg på forhånd — bliver forkastet, idet de strider imod den enighed, der var om, at retten skulle sammensættes, som den blev sammensat mellem arbejdsmarkedets parter, altså med Dansk Arbejdsgiverforenings godkendelse.

Jeg vil godt sige nogle ord om, hvad jeg mener, når jeg siger, at effektiviseringen af arbejdsmiljøet, af det, som vi indtil i dag har kaldt arbejderbeskyttelsen, ikke er gået langt nok. Jeg synes f. eks., at de ansattes position langt fra er sikret tilstrækkeligt i kraft af denne lovgivning.

For det første må det være et spørgsmål om sikkerhedsrepræsentanternes myndighed. Hvad kan de gøre, hvad kan de udrette for at sikre arbejdsmiljøet? Her har vi stillet et ændringsforslag, som påkaldte sig hr. Glensgårds vrede, hvad jeg i øvrigt godt vil takke ham for. Der er blevet sagt, at hvis dine fjender begynder at rose dig, så skal du være meget betænkelig, og jeg kan nok slutte det modsatte, at hvis mine fjender skælder mig ud, så kan jeg føle, at jeg er på rette vej — og jeg føler egentlig, at fremskridtspartiet er noget af det, som er mest fjendtlig indstillet over for en socialistisk politik, over for en politik, der virkelig skaber tryghed på arbejdspladserne.

Hr. Glensgård drog den konklusion, at det ændringsforslag, som gik ud på, at en sikkerhedsrepræsentant skulle have mulighed for at standse en maskine, standse driften i en afdeling, hvis han mener, at der er tale om fare for liv og helbred hos dem, der betjener den, han drog den konklusion, at socialistisk folkeparti var ude på at standse alt arbejde. Ja men må jeg have lov til at spørge hr. Glensgård: står det virkelig så alvorligt til på danske arbejdspladser, begås der så mange ulovligheder? Jeg synes, hr. Glensgård nikkede, men jeg går ud fra, at jeg har misforstået det nik. Det er ellers den konklusion, man måtte drage, at hr. Glensgård mener, at danske arbejdspladser, det